

Ex-president en campanya

nen els nostres, sinó també d'altres que no són estrictament els nostres i que de vegades podrien tenir uns plantejaments més exigents en certes qüestions.

—*¿Què pensa Miquel Roca quan li diuen que és un Cambó?*

—Penso que ja és inevitable que m'ho diguin. Però també penso en el nou Cambó, el nou Carner, el nou Valentí Almirall, el nou Prat de la Ribba... és la llarga tradició del catalanisme polític, on sempre hi ha hagut dues vessants. L'una, de l'afirmació de la identitat pròpia i el dret a l'autogovern, i l'altra, la de la projecció exterior, la de la participació en les col·laboracions globals de tot l'estat.

—*¿Això, a nivell del seu partit, no li pot suposar alguns problemes?*

—La vida política són problemes.

—*Continua pensant que la Coalició Popular mai no podrà guanyar el PSOE i que el PRD va més enllà de ser un partit frontissa...*

—AP, en aquesta conjuntura, amb molts anys per endavant, no és alternativa. I nosaltres som un partit que pretén arribar a ser una veritable alternativa de govern.

—*Tot això, sense un partit netament valencià federat amb el PRD estatal, com en el cas gallec o de les Illes.*

—Jo crec que l'autonomia que té el PRD valencià és una autonomia total i plena. Nosaltres som els únics que hem fet unes llistes sense *cuneros*. Per tant, això és una demostració de la seva plena autonomia. Però és que, permeteu-me, cada comunitat ha d'organitzar la seva expressió política d'acord amb el que vol. No sóc jo, des de fora, el que ha de dir com s'ho han de fer...

—*Aquesta autonomia pot produir notes com la del PRD de Benidorm, en contra de l'ensenyament en valencià.*

—Rectificada.

—*¿I per què el PRD no es va sumar a la manifestació d'Alacant?*

—Això no ho sé. Em van dir que, en aquesta manifestació per la llengua, la nostra gent hi era, i a més, hi era expressivament, amb una pancarta que així ho indicava.

—*Diuen líders del PRD valencià que, si s'atempta contra els interessos valencians, votaran en contra de la disciplina del partit a Madrid.*

—Estan en el seu dret. No els puc exigir una disciplina d'aquesta mena. El que passa és que en el nostre partit mai no hi haurà una acció contradictòria amb els interessos valencians. □

És la quarta vegada que Adolfo Suárez es presenta a les eleccions generals, amb una nova visió de molts aspectes de la realitat. I amb la banca, el PSOE i quasi tot en contra, al seu parer.

Fúlvia Nicolàs

«**I**A ver si esta vez es verdad, Adolfo!» li amolla un taxista només baixar de l'autobús, a la porta de l'hotel Rey Don Jaime. El candidat s'adreça al taxista, somrient: «¡Esta vez va en serio, amigo!», i continua donant la mà a tot el que se li posa per

ment— concedir a continuació. Abans de dinar, operació que farà amb rapidesa, s'entrevista amb una colla d'empresaris valencians —no en dirà els noms— que han promès d'ajudar a finançar la campanya del CDS —València.

A la vesprada, ja amb la seua esposa, Amparo Illana, dins de l'autobús,

acaba d'arribar de Madrid, periodistes i candidats fan cap al Port de Sagunt. Tots en el mateix autobús, de dos pisos, perquè, com insisteix l'ex-president, aquesta és una campanya «pobra».

A la porta del cinema Oma, al Port de Sagunt, ja l'esperen unes mil persones, que quasi l'aixafen en baixar de l'autobús. Programa de la setmana: *El zorro gris* i *Invasión USA* sessions de vesprada i nit. Crits de «Suárez, Suárez» i «Presidente, presidente», a càrrec del públic, majoritàriament treballador, endiumenjat, de mitjana edat, amb moltes jovenetes que el miren bocabadades.

Abril Martorell —Joaquín— *cunero* número u en la llista al congrés, inicia els parlaments. Un cas curiós de polític, amb un currículum professional i multinacional que ocuparia quinze volums (l'han llegit abans de començar a parlar ell), que aconsegueix de refredar instantàniament el públic.

«No tiene tablas», comenta un dels seixanta militants locals del Camp de Morvedre amb decepció.

«Suárez dijo la verdad y trajo la justicia», conclou Abril Martorell en tó messiànic. «Estoy seguro de que le van a votar». «Zi zenó», se sent des del pati de butaques. I puja ell, ell, a la trona.

«Sé que aquest és un lloc difícil per a un polític, perquè ací tots els polítics, tots, hem perdut molta credibilitat...» i és un deliri. «La reconversió de Sagunt mai no ha estat prou expli-

«Aquesta volta, de debò».

davant. Adolfo Suárez González, cinquanta-quatre anys, bruníssim, camisa «Levi's» blau cel, pantalons blau fosc, sabates esportives, acaba d'arribar d'Alacant.

Minuts després, flanquejat pels dirigents «regionals» del seu partit, oferirà una roda de premsa als periodistes dels mitjans valencians i a la desena de plumífers i radioactius que l'acompanyen des de Madrid. Sembla tens, poc relaxat, però contesta amb aplom. Res de nou, perquè tots els informadors es reserven les millors preguntes per a les entrevistes personals que ha promès —i complirà rigorosa-

cada. ¿Era necessària? ¿Calia que fos precisament aquesta factoria la reconvertida?», es pregunta. Les respostes que ell mateix es dona són, òbviament, negatives. De matí, a la roda de premsa, havia dit que l'actitud del PSOE li havia paregut necessària, que ho hi havia hagut més remei... Llicències poètiques. «Jo vaig saber governar en minoria», acaba, «però els assegure que també sabré governar en majoria, si vostès volen». Llargs aplaudiments.

A la nit, sopar-mítting a l'Alameda Palace. Unes vuit-centes persones, que han pagat cadascuna dues mil pessetes pel *ticket*, que dona dret a un sopar —menú de 1.000 pessetes, s'havia sentit comentar a un dels organitzadors— i a compartir, tres hores, el mateix sostre amb el líder. Ambient de convenció nord-americana.

Mitjana burgesia de comarques, amb aspiracions d'elegància, alguns tecnòcrates de ciutat. A les taules se sent parlar, majoritàriament, valencia. Pels altaveus, tanmateix, en cap de les declaracions i parlaments públics, no se sentirà una sola paraula que no siga en espanyol.

Ramos Costa, l'ex-dirigent del València; Joan Monleon, del *xou-bisnis*; el catedràtic Martínez Sospedra, l'ex-dirigent del Levante U.D. i ex-ambaixador a Guinea Graullera, Fernando Broseta... i entusiasmant, aplaudint com un boig, l'home fosc de la nit, Jesús Barrachina, el «jesusito de mi vida» del Parménides de *Las Provincias*, propietari del local, reconegut ultra, vestit de mafiós de pel·lícula... tots a la sala. □

ADOLFO SUÁREZ, QUATRE VEGADES ASPIRANT

«A l'esquerra del PSOE»

Estimat per les multituds, la seua imatge pública, que mostra un fort carisma, contrasta escandalosament amb la que presenten els seus caps de llista. Mítting rere discurs, Adolfo Suárez repeteix incansablement que el programa del CDS es situa, en molts punts, a l'esquerra del PSOE.

Fúlvia Nicolàs

Adolfo Suárez, 54 anys, ex-president del govern espanyol, aspirant per quarta vegada a aquest càrrec polític en les properes eleccions per un partit anomenat Centro Democrático Social, que ha fet ell mateix, és un home magnètic. Ell ho sap i explota aquesta estranya virtut, perquè les multituds l'estimen tant com ell estima les multituds, encara que després, possiblement, no el voten. La seua campanya electoral, el primer gran èxit de públic de la qual s'aconseguí curiosament a Sagunt —unes 2.000 persones en el mítting del dia 5—, és un constant desmarcament de la resta de partits del centre i de la dreta, tot insistint que el programa del CDS és, en molts punts concrets, «a l'esquerra del PSOE».

—*Voldria saber què és el que ha canviat en vostè, personalment i ideològicament, d'ençà que fou president, i des d'aquests quatre anys que vostès mateixos anomenen «la travessia del desert», allunyat de les tasques més directament polítiques.*

—Jo crec que he guanyat en expe-

riència internacional, i he guanyat també molt, crec, en coneixement, perquè he investigat molt a les principals universitats del món, en els departaments de Prospectiva, els problemes que tindrà el món en els propers anys. Crec que, coneixent els problemes que afecten i poden afectar la comunitat mundial, he elaborat amb els meus companys un programa polític que té presents, no tan sols allò que és immediat, ni aparent, sinó una projecció a mitjà i llarg terme que permeta que Espanya pugui escometre el futur amb realisme, i ocupar una posició internacional en la qual tinga autoritat moral.

—*¿Com creu que ha administrat el PSOE l'herència de la transició?*

—Crec que ha desaprofitat una ocasió important, perquè ha tingut una majoria absoluta que l'hauria permès dur a terme el seu programa electoral, un programa que desvetllà la il·lusió de moltíssims espanyols, ha fet alguns canvis, algun d'ells important, com la Llei Orgànica del Poder Judicial, per exemple, però, especialment en la política econòmica i en la política exterior, em sembla que no ha estat tan conseqüent com hauria d'haver

Teatre Principal Alacant • Clausura temporada 85/86

Estrena a Espanya del darrer espectacle de

TRICICLE en «SLASTIC»

«Slastic» és el nom d'una magnífica marca d'articles esportius. L'obra ha estat creada a la manera d'un publi-reportatge, amb esquetxos i gags que demostren les pretensions dels productes o promouen la marca.

Guió, direcció i interpretació: Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans: *El Tricicle*.

Sessions: Dia 11 (funció de pre-estrena, exclusiva per a alumnes).

Dia 12 (dijous). Estrena oficial: 22.30 hores.

Dia 13 (divendres). 8 vesprada i 11 nit.

Dia 14 (dissabte): 8 vesprada i 11 nit.

Dia 15 (diumenge): 8 vespre.

Venda de localitats amb cinc dies d'antelació: Reserves, al telèfon 20 23 80 (fins una hora abans de cada sessió).